

Arrest

nr. 94 180 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2007 dienden verzoekster en haar echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die resulteerde in beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2008 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Op 19 juni 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten 12 861 en 12 862 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 7 mei 2008 diende de echtgenoot van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 5 november 2008 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 27 juni 2008 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in, die op 16 juli 2008 resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en Asielbeleid tot weigering van in overwegingname. Het annulatieberoep dat tegen deze beslissing werd ingesteld werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 19 970 van 21 november 2008.

1.4. Op 29 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 5 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 11 september 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 29 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing diende de echtgenoot van verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad dat verworpen werd bij arrest nr. 86 170 van 23 augustus 2012.

1.7. Op 16 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 17 april 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen waarbij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten die naar aanleiding hiervan betekend werden, vormen het voorwerp van een afzonderlijk beroep (rolnr. 97 076) dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 94 179 van 20 december 2012.

1.9. Op 30 april 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 9 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.7. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht op 15 mei 2012. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

U., K. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Grozny op 11.02.1969

G., A. (...) (0) (...)

G., M. (...) (0) (...)

G., M. (...) (0) (...)

G., M. (...) (0) (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel Ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de In § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.04.2012 en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...)"

1.11. Op 30 juli 2012 werd de in punt 1.9. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Deze beslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten die n.a.v. deze beslissing betekend werden, vormen het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 109 252) dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 94 178 van 20 december 2012.

1.12. Op 2 oktober 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt als (enige) motivatie van de weigering van verlenging van de voorlopige verblijfstitel van verzoekers (stuk 1a):

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 07.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

Uit dit medisch advies van 07.05.2012 blijkt men te oordelen (stuk 1b):

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (...)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 13.12.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoening niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. "

Dit alles werd aan verzoekers betekend op 15.05.2012.

Artikel 9ter stelt nochtans overduidelijk in deze fameuze §1 :

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven OF fysieke integriteit OF een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Verweerder schendt dat ook manifest artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet door dit artikel dermate eng te lezen als zou men enkel een machtiging om verblijf om medische redenen kunnen indienen bij "directe bedreiging voor het leven" !

Welkdanige strenge rechtspraak van het EHRM inzake de lezing van art. 3 EVRM in het licht van medische problematieken van vreemdelingen (evenwel inmiddels onder vuur liggend, zoals ook vastgesteld kan worden in de vrij scherpe 'opinion partiellement concordante' van de rechters Tulkens, Jociene, Popovic, Karakas, Raimondi en Pinto de Albuquerque, onder het arrest YOH-EKALE MWANJE c. België van 20 december 2011) staat echter niet in de weg dat de controle van artikel 9ter Vreemdelingenwet beduidend ruimer is dan enkel wanneer een ziekte "een risico inhoudt voor het leven."

Elke andere lezing maakt immers een uitholling van artikel 9ter Vreemdelingenwet uit, terwijl het niet aan de arts-adviseur van verweerder toekomt om de duidelijke wettekst te gaan inperken. Indien enkel het criterium "risico voor het leven" dient te worden gecontroleerd zal artikel 3ter Vreemdelingenwet dienen te worden gewijzigd. Tot zolang dit niet het geval is heeft verweerder en diens arts-adviseur zich aan de wet te houden.

Ook wanneer een ziekte een risico inhoudt voor "de fysieke integriteit van de vreemdelingen, alsook wanneer een ziekte "een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst!" komt men - overeenkomstig de duidelijke wettekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet - in aanmerking voor een tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen.

Dit werd door verweerder niet nagezien, zodat de bestreden beslissing onwettig is en de vernietiging zich opdringt. Laat staan dat huidige ernstige medische aandoening van verzoekster KENNELIJK niet zou voldoen aan de voorwaarde van ernst van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De medische bijlagen bij het SMG bespreken de "zeer ernstige inflammatoire myalgie met sterke inflammatoire parameters en belangrijke pijnklachten" alsook "blijvend functieverlies en "patiënte kan moeilijk functioneren, zij vertoont problemen om zich te kleden en te wassen" terwijl gebrek aan adequate behandeling voor een "volledig recidief van de spier en gewrichtsklachten" zorgt. Verweerder kan bezwaarlijk oordelen dat dergelijke helse pijnen en volkomen functieverlies (verzoekster diende op bepaalde ogenblikken in een rolstoel gebracht te worden daar zij wegens pijn quasi niet kon stappen) kennelijk geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt bij gebreke aan adequate behandeling in het land van herkomst overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet ... alleenlijk omwille van het gegeven dat de ziekte niet onmiddellijk fataal afloopt (levensbedreigend' dixit de bestreden beslissing).

Het verzoek van 16.12.2011 benadrukte bovendien duidelijk (stuk 3):

"De graad van ernst is een feitenkwestie dewelke enkel en alleenlijk een geneesheer toekomt te beoordelen, terwijl de graad van ernst uit de diverse vermeldingen op het standaard medisch getuigschrift én de medische bijlagen hierbij, moet worden afgeleid (RvV dd. 5 oktober 2011, nr. 67.937).

De aandoening van verzoekster is dermate ernstig dat de huisarts en zelfs de specialist van het Algemeen Ziekenhuis te Tielt geen afdoende behandeling vonden om de zware pijnen van verzoekster draagbaar te maken. Aldus werd zij verwezen en op heden opgevolgd door Professor Dr. J. DE BLEECKER [UZ Gent]. Zo stelt de medische bijlage vanwege Dr. B. VANNEUVILLE bij het standaard medisch attest van 26.07.2011 (stuk 1d) uitdrukkelijk: "Patiënte wordt gevolgd na zeer ernstige inflammatoire myhalgie met sterke inflammatoire parameters en belangrijke pijnklachten. "

Verweerder schendt met diens beslissing van artikel 16 april 2012 dan ook manifest artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bovendien in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012)."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

2.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 7 mei 2012 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 7 mei 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“(…) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 13.12.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoening niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

2.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
 - ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
 - ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling
- doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 7 mei 2012, valt over het feit dat *“uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”* De bestreden beslissing vermeldt niets aangaande de vraag of

de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.8. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 7 mei 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt uitdrukkelijk dat niet nagegaan werd of de ziekte of aandoening van verzoekster, waarvan in het beoordeeld standaard medisch getuigschrift gesteld werd dat een blijvende medische behandeling noodzakelijk is, een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoekster. Hij specificeert in zijn advies dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand. Op grond hiervan concludeert hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."*

2.9. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoekster een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat expliciet drie situaties voorziet. Voor zover begrepen dient te worden dat verwerende partij van oordeel is dat aangezien verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.10. Verwerende partij kan te dezen voorts niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorg-

vuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden zij niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA